

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Temmuz 2026

Sayı: 327

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

NATO emperyalist savaş örgütüdür! İşçi sınıfının düşmanıdır!

7-8 Temmuz günlerinde Ankara'da yapılacak olan 36'ncı NATO Zirvesi, devlet ve hükümet yetkilileri arasında her yönüyle hummalı bir çalışmaya yol açtı. 11 milyar lirayı aşan yol, park, cadde düzenlenmeleri yapıldı, liderlerin gezip dolaşacağı, Macron'un koşu yapacağı güzergahlar düzenlendi, Ankara'nın imar ayıpları panolarla kapatıldı. 2004 yılında da Türkiye NATO toplantısına ev sahipliği yapmış yine benzer manzaralara tanık olmuştuk. AKP hükümeti döneminde bu ikinci zirve olacak. 36'ncı zirve, Ortadoğu, İran ve Ukrayna savaşlarının güncelliği sürerken Türkiye'ye biçilecek yeni emperyalist rollere övgü ve savaş örgütünü topluma benimsetme çabasıdır. Nitekim ABD Başkanı Donald Trump'ın Türkiye ve Tayyip Erdoğan hakkındaki övücü sözleri, Türk dron silahları için gerekli motor parçalarının satışına izin verileceği yönündeki açıklamaları, bu zirveyi AKP hükümeti ve ordu için daha da önemli kılıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbaliğe dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

ABD ile Avrupa arasındaki ekonomik temelli ve siyasi yönden yaşanan gerilim sebebiyle Trump'ın Türkiye açıklamaları Avrupa'nın emperyalist devletleri arasında da övgü yarışına dönüştü. Basına yansıdığına göre, Fransa cumhurbaşkanı Macron'un sabah koşusu için park yeri ayrılmış bile! Türkiye'nin NATO'ya girişi sancılı olmuştu. Türkiye'nin önce reddedilen NATO üyelik başvurusu, emperyalizme hizmet için Fransız ve Amerikan emperyalizmi lehine Kore savaşına 4 bin 500 asker gönderilmesiyle, sözde Sovyet tehdidi bahane edilerek 1952 yılında, sağcı Demokrat Parti iktidarında kabul edildi. AKP bu geleneğin devamacısı olma iddiasındadır.

O yıllarda Türkiye'nin NATO üyeliği iç politikada muazzam bir anti komünizm kampanyasına dönüşmüş Türkiye Komünist Partisi tarihinde 1951 Tevkifatı adı verilen büyük bir tutuklama ve işkence operasyonu ile burjuvaziye ve emperyalizme siyasi mesaj verilmiştir. 75 yıl sonra Türkiye yine jeopolitik konumu sebebiyle ön plana çıkıyor. Hangi savaş kararlarının alınacağını bilmiyoruz. Alınacak kararların emekçilerin lehine olmayacağını, NATO tarihinden biliyoruz. Türkiye, İran, Filistin, Ukrayna konusundaki ikiyüzlü politikasıyla sözde İsrail ve ABD'ye karşıymış gibi görünen ama İsrail limanlarına Türk gemilerinin ticaretine devam ettiği, ABD ve Rusya ile iyi ilişkilerin devam ettiği bir dönemde ev sahipliği yapıyor. Türk büyük burjuvazisi açısından bu iklim arzu edilen klimayı sağlıyor.

AKP iktidarı tüm emekçi ve halk düşmanı politikaları nedeniyle emperyalizmin çeşitli tonları ve büyük burjuvazi tarafından desteklenmeye devam ediyor. AKP bu destekten güç alarak hem siyasi polis operasyonlarına hem de ana muhalefet partisi CHP'yi parça parça etme politikasına devam ediyor. Kürt hareketiyle pazarlığını ardındaki bu güçle yürütüyor. NATO İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından Sovyetler Birliği'nin Naziler karşısındaki üstünlüğünü sürdürmesini engellemek üzere oluşturulmuş soğuk savaş döneminin emperyalist savaş örgütüdür. NATO karşıtı gösteriler sol örgüt, parti ve sendikalardan geliyor. NATO' karşıtı gösteriler karşısında polisin takındığı tutum emperyalist ve kapitalist düzenin destekçileri olduğunu da gösteriyor. Ankara, İzmir ve İstanbul merkezli gösterilere yönelik siyasi polis operasyonlarını en üst seviyeye çıkıttı.

Tutuklananlar arasında gazeteciler, akademisyenler olduğu gibi, gezi dönüşü dinlenme molası verdikleri tesiste maden işçileriyle karşılaşmış selam verdikleri için, 60-65 yaş aralığında 24 erozyonla mücadele vakfı (TEMA) üyesi de var. Yasa dışı Maocu TKP/ML örgütü üyesi olmak iddiasıyla tutuklandılar. Siyasi polisin akıl almaz şaşılığını barbarlığının kanıtıdır. Polisiye şovları emperyalist liderlere sadakatlerini göstermek için. Dünya halklarının ve emekçilerin çıkarlarına hizmet etmeyeceği baştan belli olan bu zirveye karşı olmak, sınıf bilinçli her işçinin görevidir ! (29.06.26)

Emekçinin Gündemi

Doruk ve Özşen maden işçileri mücadele ederek kazandı

Patronlarından yıllara varan alacak hesabı bulunan ve bugüne kadar üye oldukları Türk İş'e bağlı Türkiye Maden İş Sendikası tarafından oyalanan, bir çoğu alacağını bırakıp giden Doruk maden işçileri, mücadelelerinde başarılı oldukça diğer madenlerdeki işçiler de harekete geçme yönünde tutum alıyorlar.

Patronlar bu başarıyı işçinin kursağında bırakmak üzere, verdikleri sözleri tutmayarak işçiyi yeniden harekete geçmeye sevk ediyor.

Nitekim Doruk maden işçilerinde durum bu oldu. İşçileri ve Çalışma Bakanlığı önünde 28 Nisan'da alacaklarını 15 Mayıs'ta ödeme sözü veren SSS Yıldızlar Holding yöneticileri söz verdikleri tarihlerde ödeme yapmayarak işçinin yeniden Ankara yollarını tutmasına sebep oldu. Polis bu kez işçilerin Ankara'ya girmesine izin vermedi. Bey pazarında önlerini kesti. Yine de tek tek bir yolunu bulup Ankara merkeze gelen işçiler verilen sözlerin tutulması için eyleme geçtiler. Bu tekrar eden kararlılık ve kamuoyu desteği, bakanlıkların cayamayacak olması, verilen sözlerin tutulmasını sağladı ve işçiler alacaklarını alabildiler. Toplamda 300 milyon liralık bir

alacağı patrondan söke söke aldılar. Kutluyoruz.

Özşen maden işçileri de sırada...

Edirne Uzunköprü'de faaliyet gösteren Özşen Madencilik bünyesinde çalışan işçiler işe iade ve hak edilmiş alacaklarının ödenmesi talebiyle yürüttükleri mücadele 18'inci gününde verilen sözler

çıktılar. Edirne Valiliğinin arabuluculuğunda yapılan görüşmeler sonucunda işten çıkartılan işçilerin işe geri dönmesi sağlandı. Hak edilmiş alacakların ödenmesine karar verildi.

İşçilerin mücadelesi ve Bağımsız Maden İş Sendikasının yol göstericiliği sayesinde elde edilen bu olumlu sonuçlar diğer madenlerdeki işçilerin de ilgisini çekiyor. SSS Yıldızlar Holding'e bağlı farklı madenlerdeki işçiler de patronun işten çıkartıp tazminat ödemediği, ücretlerini ödemediği örneklerle dolu.

Örneğin

Giresun'da Nesko Maden, Trabzon'da bu holdingin bünyesindeki madenlerdeki işçiler de benzer sorunlarla karşı karşıya. Elazığ Eti Gümüş maden işçileri de sendikayla iletişim kurarak mücadele

isteklerini açıkladı.

Bu iş yerlerindeki işçiler ücretsiz izinlerden, ödenmeyen ücret ve tazminatlardan, sarı sendikacıların oyalama taktiklerinden bıkmış durumda. Doruk madencilik işçilerin açtığı yol tüm maden işçilerine örnek oluyor ve maden işçileri alacaklarını talep eden bir mücadeleye girmenin yolunu bulacaklardır.

(29.06.26)

24 Nisan 2026 - Ankara Kurtuluş Parkı

tutulmadı. Para yok diyen patron, kömürü çıkartın paranızı ödeyeyim demektedir. Bunu kabul etmeyen işçiler masada çözüm bulamayınca, madene inerek açlık grevine başladılar. Eylemin 26'inci gününde madene inmeyip eylemi işyerinin önünde sürdüren işçiler ve ailelerin üzerine patronun adamlarının silahla üç el ateş etmeleri tepkileri daha da büyüttü.

Eylemlerinin 27'inci gününde taleplerini kabul ettiren işçiler yeniden yeryüzüne

İş yerlerinden haberler

Tekstil

İzin temsilciliği de ne ola ki?

Yazın gelmesiyle birlikte izin dönemleri başladı ve doğal olarak herkes izne ilk çıkan grupta olmak istiyor. Özellikle temmuz ayı için yoğun bir talep var. Bölüm şefimiz, daha önce aynı anda iki kişinin izin kullanmasına izin verirken, bu yıl makineci eksikliğini gerekçe göstererek izinlerin teker teker kullanılacağını belirtti ve planlamanın buna göre yapılmasını istedi.

Her işçinin 3 hafta izin hakkı bulunuyor ancak şefimiz sürecin nasıl yürütüleceğine karışmıyor; izinlerin eylül ayına kadar yayılması pek umurunda değil.

Bu durumda işçiler, kendi aralarında anlaşarak ve birbirlerini idare ederek bir izin planı oluşturmaya çalışıyor. Tüm bunlar yaşanırken yönetim, mevcut işçi temsilciliğinin haricinde "İşçi Yıllık İzin Planlama Temsilciliği" adı altında yeni bir oluşum ortaya çıkardı. Bu temsilcileri seçmek için de 3 aday belirleyerek oy kullanmamız amacıyla bir anket e-postası gönderdi. Bu yeni temsilcilerin, işçilerin yıllık izinlerini yönetimle birlikte planlayacağı söyleniyor; nasıl bir uygulama olacağını önümüzdeki sene hep birlikte göreceğiz.

Bu durum yönetimin kendi kararı değil. Muhtemelen, daha önce müşterinin işçi temsilcisi talep etmesi gibi, bu yıllık izin temsilciliği de yine müşteriden gelen bir talep doğrultusunda hayata geçiriliyor. Büyük patron ne derse, küçük patron onu yapıyor. Ya işçiler? (Bir İşçi)

Plastik

Bu ay da bir firmayla olan sözleşme daha bitti. İşler büyük ölçüde azaldı. Yeni iş alımı için idare çalışıyor. Fakat işçilerin iş güvencesi olmadığı için baskı yapılmaya da devam ediliyor.

Son zamanlarda şirkete siber saldırı olduğu yönünde bir söylenti var. Binlerce dolar zarar olduğu da peşinden ekleniyor. İşçiler arasında bize çok haksızlık edildi, işte acısı çıkıyor diye söyleyenler var. Haklılar.

İş güvencesi olmadığı için işçiler borçlanmak istemiyor. Ücretler de yetmeyince ne yapacaksın? Zaten hiçbir zaman iş güvencemiz olmadı. Tabii birlik değilsek, iş güvencemiz patronun iki dudağı arasında kalıyor. Kriz zamanlarında bu gerçek gün yüzüne çıkıyor. İşçilerin tek iş güvencesi birlik olmalarıdır. Birlik yoksa iş yerinde bize ne huzur olur ne iş güvencesi. (Bir İşçi)

Sendika düşmanlığı sürüyor

Patron,
sendikalaşmayalım diye sendikanın vaat ettiği her şeyi kendisinin vereceğini söylemişti. Bunlardan biri de yılda iki defa zam yapılmasıydı. Bu ay zam yapması gerekiyordu ama yapmadı. Üstelik işçileri toplayıp, 'Arkadaşlar, işlerin olmadığını zaten görüyorsunuz. Gün geçtikçe siparişler azalıyor, o yüzden bu ay zam yapamıyoruz. Yılbaşına kadar işler açılırsa bunu telafi etmeye çalışırız' dedi. Kimse bir şey diyemedi; herkes 'bari işçi çıkarılması olmasın' derdine düştü. Bu sözler karşısında kimse itiraz edemedi; herkes istihdamın korunması ve işten çıkarmaların yaşanmaması beklentisine girdi. Fakat bu ay içinde 5 işçinin işine son verildi. Çıkarılan işçiler zaten tazminatlarını almayı talep ediyordu. Sürecin bu şekilde ne kadar sürüp gideceği belirsiz.

Patron ve çocukları ömürlük servetlerine güvenerek iş arama kaygısı taşımazken, bizler yeni bir iş bulma mücadelesi vermek zorunda kalacağız. (Bir işçi) (29.06.26)

Siyasetin Gündemi

Trump, Erdoğan ve Kılıçdaroğlu aynı gemide...

Kemal Kılıçdaroğlu'nun AKP yargısı eliyle CHP'ye kayyum olarak atanmasının ardından, AKP ve Erdoğan rahatlanmış görünüyor. Bu rahatlık sadece ana muhalefetin parçalanması ihtimaliyle sınırlı değil. ABD ziyareti sırasında Trump'ın Erdoğan için söylediği "itibarını iade edeceğiz" sözü sürecin işaret fişegi idi. Erdoğan'ın ABD ziyareti sonrasında izlediği iç ve dış politika bizzat ABD tarafından itibarlı hale getiriliyor ve destekleniyor.

Ukrayna, Filistin ve İran savaşlarında ABD çizgisinde olan Erdoğan, Trump'ın en güvendiği liderler arasında yer alacak düzeyde itibar kazanmış görünüyor. Kürt hareketiyle pazarlık süreci, Suriye politikasındaki uyum da Erdoğan-Trump çizgisinin paralellliğini gösteriyor. Bu şu anlama geliyor: ABD Türkiye'de bir iktidar değişikliğine izin vermeyecektir.

İktidar değişikliğine ABD'nin izin vermemesi durumu Türk büyük burjuvazisi için de rahatlatıcı. Kılıçdaroğlu-Erdoğan muhalefet ve iktidar oyunu, Özgür Özel'in başında olacağı ana muhalefete göre daha tercih edilir.

Bu durumda Özgür Özel-Ekrem İmamoğlu CHP'sinde pek bir iktidar olmadığını gören ve AKP yargısının sopa salladığı belediye başkanları, millekvekilleri sapır sapır dökülmeye devam edecektir.

Tabii ki, belediye başkanlarının tutuklanması, yolsuzluk soruşturmaları da sürecektir anlamına geliyor.

Bu işin Trump-Erdoğan yüzü, bir de toplumun bu siyasi çizgiye ve onun ekonomi politikalarına daha ne kadar tahammül edeceği sorusu var. İran savaşı sonrasında ABD'nin ve İsrail'in rejimin yıkılacağı beklentisinin boşa çıkması gibi

Kılıçdaroğlu, Trump ve Erdoğan

dış faktörler var. Kürt hareketiyle yürütülen müzakerenin Suriye ve Türkiye'de nasıl bir finalle sonuçlanacağı da önemli.

Trump-Erdoğan ve şimdi onlara eklenen Kılıçdaroğlu çizgisinin üst yapıdaki hakimiyetinin toplum katında pek itibar görmediğini söylemek mümkün. İtibar görmüyor çünkü işçisinden emeklisine, öğretmeninden aydınına kadar izlenen ekonomik politikaya güçlü bir karşı duruştan söz edebiliriz.

NATO Zirvesi vesilesiyle ortaya çıkan anti emperyalist duyarlılık polis operasyonlarına rağmen canlı duruyor. Özgür Özel CHP'si de saldırılar karşısında geri adım atmıyor.

Kürt hareketi içinde de süreç hakkında şüphesi olanlar yok değil. Dolayısıyla tek karar verici Trump, Erdoğan emperyalist-kapitalist çizgisi olmayacak.

Şili'de halkın talebi gelir dağılımındaki eşitsizlik, düşük emekli aylıkları, eğitim ve sağlık hizmetlerinin pahalı oluşu... Kolombiya'da talepler çok benzer- İşsizlik, eğitim ve sağlık hizmetlerinin yetersizliği, vergi

reformu,, gelir eşitsizliği. Hindistan'da çiftçi borçlarının affedilmesi, enflasyon, pahalılık, işçi haklarının güçlendirilmesi... Bu ve benzeri ülkelerde çok benzer taleplerle son 10-15 yıldır halk eylemlilikleri sürüyor. Tamamı başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizm ile işbirlikçi iktidarların

yürüttükleri politikalara karşı tepkilerden oluşuyor.

Ancak şunu biliyoruz, emperyalist-kapitalizm ne Türkiye'de ne de dünyanın başka ülkelerinde emekçi halklar için güvence, refah, özgürlük getirmiyor.

Emperyalist kapitalizm savaş, yoksulluk, sömürü, baskı ve ayrımcılık demektir. Dünya işçi ve emekçilerinin, yoksul köylülerin tek kurtuluşu kapitalist emperyalizme karşı enternasyonal düzeyde mücadeleyi ve örgütlenmeyi başarabilmesinden geçiyor. (29.06.26)

Asgari ücrete Temmuz zammı neden yapılmıyor?

Asgari ücretin satın alma gücü her gün erirken, Temmuz ayında herhangi bir iyileştirmenin yapılacağına dair herhangi bir açıklama yok. Sendikaların da bu konuda aktif bir politika izlemediklerine şahit oluyoruz.

Sendikalar istese taban aylıkların yeniden düzenlenmesi, emekli aylıklarının en azından asgari ücret seviyesine çekilmesi ve ardından gerçek enflasyon rakamlarında artışların her altı ayda bir yapılması için bir mücadele başlatabilirler. Bu mümkün ve gereklidir. Ancak bunu yapmıyorlar.

Emekliler

Emeklilerin düşük taban maaşlarını 6 ayda bir enflasyon zammıyla düzenleyen uygulama sadece göz boyamaya yarıyor.

Temmuz zammının TÜİK rakamlarına göre yüzde 18 civarında olacağı öngörülüyor. TÜİK rakamlarının kasıtlı olarak yetersiz olduğu açık. Ancak bu yetersiz düzenleme emekli aylıklarının asgari ücret seviyesine çıkarmadığı gibi, asgari ücrete yansımıyor. Ücretlerin sürekli aşağı çekilmesi politikası bu demek.

Asgari ücretle çalışanların enflasyon ve pahalılık karşısında giderek eriyen ücretlerinin 4

kişilik aile için yeniden düzenlenmesi ve en azından 6 ayda bir TÜİK artışına göre yeniden ayarlanması gerekir.

Kasıtlı olarak yetersiz olan TÜİK rakamları değil çarşı-pazar fiyat artışlarının esas alınması gerekir. Taban maaşlar insanca yaşayacak seviyeye çıkartılmalı, daha sonra da gerçek enflasyon oranına göre korunacak bir düzenlemeye gidilmelidir. Emekli sendikalarının birleşerek başlattıkları ve henüz cılız olan mücadelenin büyütülmesi için tüm işçiler ve memurlar da mücadeleye girmeleri gereklidir. (29.06.26)

Özel Okul Öğretmenleri hakları için açlık grevinde

Ankara'da 13 gün süren ve bunun 11 gününü açlık grevi yaparak geçiren özel okul öğretmenleri yapılacak NATO Zirvesi sebebiyle valilik kararıyla Ankara geneline eylem yasağının konması, sürekli polis terörü ve gözaltı sebebiyle açlık grevlerini sonlandırdı ve eylemlerini ileri bir tarihe ertelemek zorunda kaldı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikasıyla, KPSS sınavda başarılı olup mülakatta elenen (sadece 2023 yılında bin 611 öğretmen elendi) öğretmenlerin oluşturduğu Mülakat Mağduru Öğretmenler Platformu'nun birlikte gerçekleştirdikleri eylemler karşısında Milli Eğitim Bakanlığı üç maymunu oynuyor: Görmedim, duymadım, bilmiyorum! Oysa ki, özel okul öğretmenlerinin ya da mülakat mağduru öğretmenlerin yaşadığı sorunlar, Milli Eğitim Bakanlığının ve hükümetin politikasının doğrudan sonucudur.

Birincisi çok sayıda üniversite açılarak ihtiyacın çok

üzerinde öğretmen yetiştirilmiştir. İkincisi, eğitimde özelleştirme politikası teşvik edilerek bu alanda patronlara kolaylık tanınmıştı. Üçüncüsü, 2015 itibarıyla FETÖ operasyonları kapsamında üniversiteye hazırlık dershanelerinin kapatılmasının ardından dershaneler özel okul olmuş, özel okulların sayısı artmıştır.

Dördüncüsü, kamuya öğretmen alımının sınırlandırılmasıyla birlikte alt yapı geliştirilmemiş, yeterli okul binası, derslik yapılmamış, sınıf mevcutları 24'e çekilmemiş, tekli eğitime geçilmemiş ve kamunun eğitimden çekilmesi yönünde davranılmıştır...

Tüm bu ve başkaca nedenler dolayısıyla işsiz öğretmenlerin sayısı yüz binlerle ifade ediliyor. Sadece kamuda öğretmen açığı 300 bin olmasına rağmen kamuya yeterli sayıda öğretmen alınmıyor. İşsiz öğretmenler ise özel eğitim

kurumlarında neredeyse karın tokluğuna çalışıyor. Öğretmenlerin talepleri şunlar: Taban maaş güvencesi, kamudaki öğretmenlerle aynı haklara sahip olmak, çalışma koşullarının iyileştirilmesi.

Öğretmen sendikaları kamuda çalışan öğretmenleri üye yapıyor dolayısıyla özel sektör öğretmenleri bu sendikaların gündeminde olmuyor. Onlar da kendi sendikalarını kurdular ve Ankara'da kararlı bir öncü eylem gerçekleştirdiler.

Polis çok sert müdahalelerde bulundu ve defalarca gözaltı işlemi uyguladı. Bu eylemden bir sonuç çıkmamış olsa da ülke çapında gündem oldular ve taleplerini ifade ettiler. Sayılarının azlığı eylemin etkisini azaltsa da yeniden mücadeleye karar verdiklerinde daha kalabalık olacakları umuyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz. (29.06.26)

Uluslararası Gündem

İran-ABD

Trump geri adım atıyor, yıkımlar kalıyor

Trump, 14 Haziran'da ABD ile İran arasında, Hürmüz Boğazı'nın yeniden açılmasını da içeren bir anlaşma yapıldığını duyurdu. 19 Haziran'da Cenevre'de imzalanması planlanan metin, aslında yeni müzakerelerin önünü açan geçici bir anlaşmadan ibaret olacak.

Hava kuvvetlerinin İran üzerine attığı yaklaşık 30.000 bombaya rağmen İslam Cumhuriyeti'ni yıkamayan Trump, geri adım atmak zorunda kaldı. Barack Obama tarafından 2015 yılında imzalanan nükleer anlaşmayı "tarihin en kötü anlaşması" olarak nitelendirip duran Trump, bugün 8 Nisan'daki ateşkes tarihinden bu yana şartlarını sertleştiren İranlı liderlerin dayattığı koşulları kabul etmek zorunda kalmıştır.

Stratejik öneme sahip Hürmüz Boğazı'nın derhal yeniden açılmasını sağlamak için ABD, İran'a yönelik bombardımanların yanı sıra Lübnan'a yönelik bombardımanların da durdurulmasını kabul etti. Dolayısıyla Trump, yürürlükteki ateşkese rağmen haftalardır bu ülkeyi yıkmaya devam eden İsraili müttefikleri Netanyahu'ya baskı yapmak zorunda kalacak. Diğer anlaşmazlık konuları ise en az altmış gün sürecek müzakerelerin konusu olacak.

Yayılan bilgilere göre, açıklanan anlaşmanın geçerli olabilmesi için ABD'nin İran'a yönelik yaptırımlarını kaldırması,

Katar'da dondurulmuş İran fonlarını serbest bırakması ve belki de tahrip edilen çok sayıda altyapının yeniden inşasını sağlamak için tazminat ödemesi gerekecek. Trump tarafından başlatılan savaşın resmi gerekçelerinden biri olan nükleer mesele ve zenginleştirilmiş uranyum stokları konusu ise daha sonraki görüşmelere ertelendi.

İsrail'in 8 Mart'ta Tahran'daki bir petrol deposunu bombalaması.

Dünyanın en büyük askeri gücü tarafından yürütülen bir buçuk aylık bombardıman ve iki aylık deniz ablukasının ardından, İran rejimi savaş öncesine kıyasla daha iyi bir durumda görünüyor. Öte yandan, Basra Körfezi'ndeki zengin ABD müttefikleri, petrol tesislerinde hasar gördüler; turistleri ve iş adamlarını çeken barış ve refah limanı olarak bilinen imajları ise zedelendi. Bu Amerikan başarısızlığı, en azından kendi şartlarını dayatmak için, ne kadar güçlü ve gelişmiş olursa olsun, sadece bombalar yağdırmanın yeterli olmadığını kanıtlıyor.

Trump'ın bu geri adımını

yorumlarken Le Figaro gazetesi, "108 gün süren bir maçta beraberlik" başlığını atarken, Le Parisien ise "Bütün bunlar bunun için mi!" diye haykırdı. " Ancak, Trump'ın savaşının sonuçlarına maruz kalan, akaryakıt fiyatlarındaki artışı ödeyen, gaz veya gübre sıkıntısı çeken dünyadaki on milyonlarca kadın ve erkek için, aylarca

gemilerinde mahsur kalan denizciler için, evlerinden kovulan Lübnan halkı için berabere kalmak söz konusu değildir. Şehirleri, fabrikaları ve altyapıları yıkılan, işlerini kaybeden, enflasyonun katlanarak arttığı ve kıtlıkların şiddetlendiği İran halkı için bilanço felakettir.

Çünkü İran rejimi zafer diye bağırsa da, bu zafer hiçbir şekilde halkın zaferi değildir. Amerikan emperyalizminin sebep olduğu ölümler, yıkımlar,

kıtlıklar ve acılara ek olarak, İran'ın halk sınıfları Pasdaran diktatörlüğünün güçlendiğini gördü. Ocak ayındaki ayaklanmanın ardından mahkum edilen göstericiler idam ediliyor. Maaşlarını almak ya da hasarlı tesislerde tehlikeye atılmamak için grev yapan işçiler bastırılıyor. Emperyalizmin yenilgisinin İran'daki sömürülenler için de bir zafer haline gelmesi için, kendi eylemleriyle İslam Cumhuriyeti rejimini devirmeyi başarmaları gerekecek. (LO, 17.06.26)

Savaşta ateşkes yok

İran Devleti'nin liderleriyle bir anlaşmaya varmak için Trump, ateşkesin İsrail ordusunun Lübnan'da yürüttüğü askeri operasyonlara da uygulanmasını kabul etmek zorunda kaldı; böylece İran Dışişleri Bakanı Abbas Arakçı'nın "temel şart" olarak sunduğu bir talebi kabul etmiş oldu.

Bu tavizi kabul ederken Trump, İsrail hükümetine danışmamayı tercih etti; İsrail hükümeti, ABD başkanının her zamanki kayıtsız tavrıyla, olan biteni kabullenmek zorunda kaldı. 14 Haziran'da verdiği röportajda Trump, İsrail Başbakanı Netanyahu'nun "çok zor bir adam" olduğunu ve Tahran ile yapılan anlaşma için ABD'ye "minnettar" olması gerektiğini söylemekle yetindi.

Netanyahu için bu anlaşmanın imzalanması, kendi politikasının reddedilmesi anlamına geliyor. Çünkü halkının desteğini kazanmak için, 28 Şubat'ta ABD'nin yanında başlattığı savaşın "İran'daki terörist rejimin oluşturduğu tehdidi" kesin olarak sona erdireceğini vaat etmişti. Lübnan'ın işgali daha sonra, İsrail'in kuzeyinde yaşayan halkın güvenliğini sağlamak için Hizbullah'ı ortadan kaldırma gerekliliğiyle açıklanmıştı. Üç aydan fazla süren savaşın ardından bu hedeflerin hiçbiri gerçekleştirilemedi ve Netanyahu'nun Orta Doğu'nun her yerinde askeri cepheleri çoğaltmaya dayanan politikası, bugün Trump'ın kendisi

14 Haziran'da İsrail'in Lübnan'ın güneyindeki Nabatiye'ye düzenlediği bombardımanın ardından.

tarafından bir ölçüde reddedilmiş durumda.

En geç 27 Ekim'de yapılacak olan genel seçimler öncesinde, Beyaz Saray'ın sakini tarafından yapılan hesaplara "İsraillilerin güvenliğini feda ediyormuş" gibi görünmemek için Netanyahu, İsrail ordusunun Lübnan'da "gerektiği kadar uzun süre" kalacağını vaat ediyor. Tüm muhalifleri ise güvenlik konusunda birbirleriyle yarışmaya başladı. Aşırı sağcı Maliye Bakanı Smotrich, "Kendi imkânlarımızla ve yaratıcı bir şekilde [İran] rejimini devirmeyi amaçlayan kampanyayı devam ettirmeliyiz" dedi. Anketlerde Netanyahu'nun yerini alması muhtemel gösterilen, yine aşırı sağdan gelen eski Başbakan Naftali Bennett ise, "çok daha hızlı ve yoğun, ancak sonuna kadar sürdürülen savaşların" savunucusu olarak kendini tanıtıyor.

Böyle bir ortamda, henüz 3.700'den fazla cana mal olan Lübnan'daki savaşın

devam edeceğine dair her şey işaret ediyor. İsrail ordusu, şüphesiz ülkenin güneyini işgal etmeye devam ederek burayı sakinlerinden boşaltılmış bir "tampon bölge"ye dönüştürmek isteyecektir. Lübnan halkı için bu ateşkes, bombardımanların, çatışmaların ve acıların sonu anlamına gelmeyecektir.

Trump, sözde Netanyahu'yu eleştirdi. G7 zirvesi sırasında şöyle dedi: "İsrail'in son dönemde Beyrut'un güney banliyölerine yönelik bombardımanlarını hoş karşılamadım." Ancak İsrail Devleti'ni, savaşlarını yürütmek için vazgeçilmez olan askeri desteğinden mahrum bırakması pek olası değildir. Amerikan emperyalizmi, Orta Doğu'daki hakimiyetini sürdürmesine yardımcı olmak için, kendisine tamamen ve neredeyse koşulsuz olarak bağlı olan bu müttefike çok ihtiyaç duymaktadır; İran'a karşı savaş da bunu bir kez daha göstermiştir.

(LO, 17.06.26)

Göçmenlere yönelik utanç verici saldırı

17 Haziran Çarşamba günü, Strazburg Parlamentosu'ndaki milletvekillerinin çoğunluğu, Avrupa Birliği'nden sınır dışı edilebilecek göçmenler için – ister belgesiz olsunlar, ister cezai hüküm almış olsunlar, ister iltica hakkı reddedilmiş olsunlar – gözaltı kamplarının açılmasını öngören “Geri Dönüş” yönetmeliğini oyladı.

AB ülkelerinden sınır dışı edilebilecek muhtemelen 400.000 kişiyi ilgilendiren bu kamplar, başka ülkelerde açılacak; Ruanda, Uganda ve Özbekistan bu konuda ön plana çıkıyor. Göçmenler, hatta bütün aileler dahil olmak üzere, bu kamplarda 24, hatta 30 aya kadar tutulabilecek. Bu plan, 2024 yılında İtalyan hükümeti tarafından Arnavutluk'ta kurulması öngörülen ve ne iyi ki hiçbir zaman tam anlamıyla işlemeyen kamplar projesinin bir kopyasıdır.

Uygulaması çeşitli ülkelere bırakılmış olup, her halükarda hem hukuki hem de maddi ve mali bir dizi engellere karşılaşacaktır. Ancak asıl mesele bu değil; bu metin ve oylama her şeyden önce siyasi hareketlerdir. Bu, kamuoyunun en gerici kesimine yönelik bir açıklama, milyonlarca belgesiz işçiye yönelik bir korkutma ve tehdit, işçi sınıfının bir kesimini diğerine karşı kışkırtarak bölme arzusudur.

Avrupa'daki tüm aşırı sağ ve sağ kanat bu tasarıya oy

verdi; en ırkçı milletvekilleri ayağa kalkarak “Gönderin onları!” sloganları eşliğinde sonucu alkışladılar. Retailleau ve onun Avrupalı yandaşı Bellamy, Le Pen, Bardella ve Zemmour, sözde demokratik bir Avrupa'nın kampları yeniden açmasından büyük sevinç

duydu. Macron yanlılarının üyesi olduğu grubun üçte biri oyladı; bunların arasında eski Avrupa İşleri Bakanı Nathalie Loiseau'nun yanı sıra bazı sosyalist ve yeşil milletvekilleri de vardı. 218 karşı oy kullanıldı; bunların çoğu sol ve yeşil kesimden geliyordu, ayrıca birkaç ortaya yakın milletvekili

ve tuhaf ya da dalgın bir sağcı milletvekili de vardı. Ve otuz milletvekili oyunu kullanmadı.

Ne kadar utanç verici ve kötümser olsa da, bu siyasi olay Fransa'da gülünç bir hal aldı. Oylamadan önce, 12 Haziran'da, 2024'te oylanan göç ve iltica anlaşması, yani göçmenlerin kabul koşullarının sertleştirilmesi yürürlüğe girmişti. Anlaşmanın ateşli bir savunucusu olan Fransa Avrupa İşleri Bakanı Benjamin Haddad, yeni “Geri Dönüş” yönetmeliğini fiilen onaylarken, bunun sağ-aşırı sağ ittifakı sayesinde kabul edilmesinden duyduğu üzüntüyü dile getirdi. 2024 anlaşmasının da bir destekçisi ve hatta öncüsü olan Macron ise, gözaltı kamplarına karşı öfkeli bir açıklama yaptı. Sözde “göç sorunu”, siyasi söylemlerin vazgeçilmez bir parçası haline geldi; herkes,

hedeflediği seçmen kitlesine göre az ya da çok baskıcı ve ırkçı olan kendi “çözümünü” öneriyor. Dolayısıyla bu öneriler, bugün büyük patronların istihdam ihtiyaçlarına göre belirlenecek kotalardan gözaltı kamplarına kadar uzanıyor; daha kötüsü de bekleniyor.

Bilinçli işçiler ise, nereden gelirlerse gelsinler, belgeleri olsun ya da olmasın, tüm göçmenler için tam bir dolaşım ve yerleşim özgürlüğü talep etmelidirler.

(LO, 24.06.26)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

1936 İspanya'da: Darbe ve ihanete uğrayan devrim

17 Temmuz 1936'da General Franco, İspanyol ordusunu mevcut rejime karşı ayaklanmaya çağırdığında, bu durum yalnızca kendilerini düzenin koruması altında görenler için bir gerçek ya da sahte sürpriz oldu. Nitekim, hem genelkurmayda hem de aşırı sağda, monarşiyi sona erdiren 1931 seçimleriyle kurulan yeni Cumhuriyet'i devirmeyi amaçlayan planlar eksik değildi. Bu beş yıl boyunca, bir yanda orduyla ve gerici partilerle bağlantılı mülk sahibi sınıflar ile diğer yanda

yoksul köylüler ve aşırı sömürülen işçiler arasındaki çatışmalar hiç durmamıştı. Bu ayaklanmanın başlatıcısı General Franco, bilinmeyen bir isim değildi. Ekim 1934'te Asturya'daki işçi isyanını şiddetle bastıran da oydu.

İşçi sınıfı ve köylülüğün darbeye anında tepki vermesi de sürpriz olmadı. Zaten bu kesimlerin, sert mücadelelerle şekillendirilmiş, güçlü ve mücadeleci örgütleri vardı. 19. yüzyılın sonlarından itibaren gelişen sendikalar ve siyasi örgütler içinde, Ulusal İşçi Konfederasyonu (CNT) ve İber Anarşist Federasyonu (FAI) aracılığıyla anarşist akım belirleyici bir rol oynuyordu. Aynı zamanda, önemli UGT (Genel İşçiler Birliği)

sendikasını yöneten etkili bir Sosyalist Parti de gelişmişti. Bu parti, ülke çapında uzun süredir var olan militan bir varlığa ve 1931'de Cumhuriyet'in kurulmasından itibaren düzenlenen yerel ve genel seçimlerdeki önemli seçim başarılarıyla somutlaşan bir güvene dayanıyordu. Buna ek olarak, 1936 yılında çok daha az bir tabana sahip olan, Stalinist SSCB ile bağlantılı bir Komünist Parti ve hem uluslararası alanda hem de İspanya'da Stalinist politikayı sorgulayan Marksist Birleşik

1937'de Barselona'da bir barikatın üzerinde militanlar.

İşçi Partisi (POUM) vardı. O da çok azınlıkta olmasına rağmen, özellikle Katalonya'da gerçek bir etkiye sahipti. Franco'nun darbesine karşı gösterilen etkileyici tepki, tüm bu güçlerden kaynaklanıyordu. Askerler, genç Cumhuriyeti kolayca devirmeyi planlıyorlardı. Şubat 1936 seçimlerinde çoğunluğu kazanan ve Halk Cephesi (Frente Popular) çatısı altında birleşen sol partilerin oluşturduğu hükümeti boyun eğdirip düzeni sağlayacaklarını

sanıyorlardı. Ancak tam tersi oldu. Birkaç saat içinde, askeri genelkurmayın bu girişimi çeşitli bölgelerde ayaklanmalara yol açtı. Darbe, üç yıl süren acımasız bir savaşa yol açan bir siyasi krizi tetikledi. Savaş, 1939'da Franco yanlılarının zaferiyle sona erdi ve 1975'e kadar İspanyol toplumu üzerinde çok ağır bir baskı oluşturacak bir diktatörlük kuruldu.

Sadece bir iç savaş mı?

Hayır, bir toplumsal devrim

Bu üç yıllık çatışmalar, sadece iktidarı paylaşmak için mücadele eden iki grup arasındaki bir savaş değildi. İşçi sınıfı ve çok yoksul, hatta topraksız köylüler açısından bu, emekçi nüfusun çoğunluğunu peşinden sürükleyen gerçek bir toplumsal devrimdi. 19 Temmuz'da birliklerin ilerleyişini durduran Barselona ayaklanması, bu büyük kentin yüz binlerce işçisinin ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. Madrid ve diğer bölgelerde de benzer ayaklanmalar gelişti. Askerlere karşı direnen işçiler ve köylüler için mesele, eski gerici geleneklere sahip bir ordu ve devlet aygıtı tarafından somutlaşan ve aralarında Falange'nin de bulunduğu çeşitli aşırı sağ milislerin katıldığı amansız bir karşı

devrime karşı koymaktı.

Halk sınıflarının zaferi mümkündü. Ancak mücadeleleri, işçi hareketinin kendi liderleri tarafından saptırıldı.

İhanete uğrayan umut

Darbeciler ve onların destekçileriyle karşı karşıya kalan, sözde cumhuriyetçi tarafı yöneten politikacılar, durumun devrimci niteliğini gizlemek ve gelişmesini engellemek için her şeyi yaptılar. Başlangıçta tereddütlü ve beklenti içinde olan politikaları, birkaç ay içinde açıkça karşı-devrimci bir hal aldı. Mayıs 1937'de, sosyalistlerle ve Stalinci Komünist Parti ile ittifak halindeki Katalan milliyetçilerinin hakim olduğu Katalonya Genel Kurulu hükümeti, anarşistlerin işgal ettiği Barselona telefon merkezine saldırı emri verdi. Daha da kötüsü, hükümet politikasına en ufak bir itirazda bulunanlara yönelik baskı, bazen eleştirel sol liderlerin öldürülmesiyle sonuçlanan kaçırma olaylarıyla devam etti.

Örneğin, POUM'un başlıca lideri Andrés Nin, Stalin'in takipçileri tarafından kaçırıldı ve idam edildi.

Bu devrim, sadece liderliğini gasp eden siyasi partiler tarafından uyuşturulup siyasi olarak ihanete uğramakla kalmadı, aynı zamanda çeşitli ama birbirine yakın nedenlerle düzeni, burjuva düzenini korumayı seçen cumhuriyetçiler, sosyal demokratlar ve stalinciler

tarafından da sırtından bıçaklandı; bu kesimler, "bölünmemesi gerektiğini" (yani eleştirilmemesi gerektiğini) açıklayarak, politikalarını eleştiren veya eleştirme riski taşıyanları yok ettiler.

İspanya'daki başarısız devrim ve uluslararası durum

İspanya'da yaşananlar, dünyanın geri kalanında yaşananlardan kopuk değildi. Tam tersine. 1930'ların başından beri orada gelişen mücadeleciler hareketi, işçi ve köylü seferberliği, birçok ülkeyi, özellikle de 1936

1936'da kolektifleştirilmiş bir sanayinin atölyelerinde üretilen ilk otobüs.

Haziranındaki seferberlik ve grevlerle çok yakın olan Fransa'yı etkileyen daha geniş bir hareketin parçasıydı.

Bu, 1929 krizine ve bunun işçi dünyası üzerindeki yıkıcı etkilerine bir tepkiydi. Aynı zamanda, Almanya'da Nazilerin iktidara gelmesiyle sonuçlanan ve ikinci bir emperyalist dünya savaşının habercisi olan gerici yükselişe karşı, açıkça ifade edilmiş ya da edilmemiş bir tepkiydi.

İspanya'daki toplumsal devrimin zaferi ve bunun dünyanın geri kalanında kaçınılmaz olarak yaratacağı etki, bu dünya savaşına giden yolu ciddi şekilde engelleyebilirdi. (LO, 27.07.16)

Lev Troçki: "İspanya'dan Dersler Son Uyarı" kitabından alıntılar

Siyasi açıdan en şaşırtıcı olan gerçek, İspanyol Halk Cephesi'nde (...) burjuvazinin yerini gölgesinin almış olmasıdır. Stalinciler, sosyalistler ve anarşistler aracılığıyla, İspanyol burjuvazisi, Halk Cephesi'ne katılma zahmetine bile girmeden proletaryayı kendisine tabi kıldı. (...) Bunun [devrimin] sosyal temeli, son altı yıl boyunca, kitlelerin yarı-feodal ve burjuva mülkiyete karşı artan saldırısı olmuştu. Tam da bu mülkiyeti savunma gerekliliği, burjuvaziye Franco'nun kollarına itti. Cumhuriyet hükümeti, burjuvaziye "demokratik" önlemlerle mülkiyeti savunacağına söz vermişti, ancak

özellikle Temmuz 1936'da tam bir iflas yaşadı. (...)

İspanyol devrimi, demokrasiyi devrimci kitlelere karşı, faşist gericiğin yöntemlerinden başka bir yolla savunmanın imkansız olduğunu bir kez daha göstermektedir. Ve tersine, faşizme karşı gerçek bir mücadeleyi, proleter devrimin yöntemlerinden başka bir yolla yürütmek imkansızdır. 17 Aralık 1937

Güncel... Güncel... Güncel...

2 Temmuz Sivas Katliamını unutmayalım...

2 Temmuz 1993 yılında Sivas'ta düzenlenen Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında meydana gelen olaylarda 33 kişi öldürüldü. Çok sayıda kişi yaralandı.

O yıllarda (1988) Salman Rüşdi'nin Şeytan Ayetleri adıyla yayımlanan romanı tartışma konusuydu. 1989'da İran dini lideri Humeyni bir fetva yayınladı ve Hz. Muhammed'e ve Kuran'a saygısızlık yaptığı gerekçesiyle Rüşdi ve kitabını yayımlayanlar hakkında ölüm çağrısında bulundu. Türkiye'de ise, yazar Aziz Nesin günlük Aydınlık Gazetesinde kitabın belli bölümlerini yayımlayacağını duyurmuştu. Şenlikte

Aziz Nesin de vardı. Tabii ki bu sadece bir gerekçe, bahane olarak ileri sürülmüştür.

2 Temmuz Cuma günü, Cuma namazından çıkan kalabalık şehir merkezine kadar yürüyüş düzenledi. Şenliğe katılanların kaldığı oteli kuşattı ve saatlerce sloganlarla içeride bulunanları protesto etti. Daha sonra da otel ateşe verildi. Güvenlik güçlerinin sadece seyirci kaldığı bu seri cinayetler sırasında 2 otel görevlisi ve 2 de

gösterici olmak üzere 4 kişi daha öldü.

Sadece inançları, kültürleri, düşünceleri katiller gibi olmayan bir avuç insanı otel odalarında mahsur bırakıp sonra da oteli ateşe vermenin savunulabilecek bir yanı yok.

Sivas gibi tarihi olarak önyargıların güçlü, dini örgütlenmelerin partileşmiş,

124 kişiye bu katliama ilişkin dava açıldı. Dava yıllara yayıldı. 33 kişi idam cezası aldı. 2002 yılında idam cezası kaldırılınca sanıklara müebbet hapis cezası verildi. Bazı sanıklar firar etti. Firarilerin bir kısmının zaman aşımı sebebiyle davası düştü. Bir sanık da hastalık gerekçesiyle Cumhurbaşkanı tarafından affedildi.

Sivas katliamı sırasında güvenlik güçlerinin pasif ve seyirci kalışı, sosyal demokrat hükümet ortağı partinin çaresizliği, yargılama sürecinin affa çıkan cezasızlık süreci, düşünce özgürlüğü, yaşam hakkı gibi temel insan haklarının dini fetvalarla nasıl yerle bir edilebildiği

görülebilir. Türk devlet yapısının nasıl bir tarafgirlik içinde olduğunu görüyoruz.

Bu devlet işçilerin, öğretmenlerin haklı eylemlerinde gösterdiği cevvaliği, düşünce ve inanç özgürlüğünü, yaşam hakkını savunmakta göstermiyor. NATO'yu savunduğu kadar insanı savunmuyor. Sivas katliamını unutmama, emperyalizme ve büyük burjuvaziye hizmet eden devleti tanı! (30.06.26)

ırkçılığın silahlı ve kindar olduğu orta Anadolu'da 33 insan sadece onlar gibi düşünmediği için, inançları alevi, fikirleri solcu olduğu için sünni islamcı gerici kitlelerin hedefi oldu.

Bu katliam aynı zamanda Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) iktidar ortağıyken gerçekleşmiş olması ve saatlerce otel önünde protestoda bulunan kitlenin dağıtılamaması, güvenlik güçlerini harekete geçirememesi de kayda geçmeli.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 250 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 500 TL / 10 € / 8 £.